

Strukturreform svigter de anbragte børn og deres familier

af Alice Sørensen, landsformand for FBU forældrelandsforeningen

I Danmark har vi ca. 14.000 børn, som ikke bor hos deres far og mor, men er anbragt uden for hjemmet, enten i familiepleje, opholdssted eller på en døgninstitution, fordi børnene har særlige behov, eller fordi forældrene af mange forskellige grunde ikke kan varetage omsorgen af deres børn. Det er børn og familier med historier, der berører de fleste, som stifter bekendtskab med dem.

Disse børn og unge og deres familie hører vi ikke meget til i det daglige. Men mange af dem vil blive dybt berørt af den strukturreform, som regeringen i disse dage forsøger at forhandle på plads. I dag drives døgninstitutionerne for børn og unge af amterne lige som de andre specialtilbud, fx skoler, som mange anbragte børn benytter, også ligger i amtligt regi. Det betyder, at institutionerne huser børn fra store geografiske områder. Og børnene er er dybt afhængig af den specialiserede indsats, de får både på døgninstitutionen og i skolerne. En indsats, som er kendetegnet af et højt fagligt niveau hos medarbejderne, som i kraft af deres uddannelse er i stand til at imødekomme børn og deres familiers særlige behov.

Som det ser ud i regeringens optik lige nu, bliver disse specialiserede tilbud flyttet fra amterne til kommunerne. Kommuner på 30.000 indbyggere, har slet ikke har en størrelse, der gør dem i stand til at tage ansvar for så specialiserede og udgiftskrævende sociale tilbud. Konsekvensen vil bl.a. være, at medarbejderne og dermed den ekspertise, de besidder - spredes fra 13 amter til 130 kommuner.

Og selv om der er et samlet antal anbragte børn på ca. 14.000 vil de enkelte og især de mindre kommuner ikke kunne fylde en institution. Derfor kræver det ikke megen fantasi at forestille sig, at kommunerne vil lukke institutionen, hvis den eneste anden mulighed er at skulle ud og forhandle om køb og salg af tomme pladser med 5-6 andre kommuner i området. Kommunerne kan føle sig fristet til at placere børnene sammen med andre børn med andre former for vanskeligheder, som kræver andre behandlingsmetoder - så det bliver en rigtig blandet landhandel - til gavn for kommunekassen, men langt fra for børnene og deres familier.

Desuden står amtet i dag for rådgivningen og den ekspertise forsvinder også. Vi kan endvidere være bekymret for at godkendelse og tilsyn af opholdssteder igen flyttes tilbage til kommunerne. Amtet har i dag også forsyningsansvaret, og ved at udlægge dette til kommunerne kan det betyder at der etableres og afprøves færre nye tilbud.

Derfor mener vi i FBU Forældrelandsforeningen, at specialopgaverne på dette sociale område skal placeres i de fremtidige regioner, fordi de får en størrelse, der kan påtage sig ansvaret for så omfattende opgaver - både faglig og økonomisk, som der er tale om her.

Vi har at gøre med mennesker, der ikke selv råber op. Derfor er det nødvendigt, at ansvaret for, hvem som tager sig af dem, er placeret helt entydigt og klart fra politikernes side.

Et ansvar, som handler om meget mere end kommunestørrelser, kolde kalkuler og streger på landkortet. Ellers vil vi se mange eksempler på børn og unge der stadigvæk ikke får den hjælp og støtte de har behov for, som bliver både glemt og klemmt i systemet.

Dersom regeringen til trods for advarsler alligevel vælger at lægge det sociale område ud til kommunerne, så er det MEGET vigtig at der laves meget længere overgangsordninger end foreslået i oplægget. Det er vigtig, at vi som loven foreskriver tilbyder disse børn og deres familier stabilitet og kontinuitet i deres tilværelse og at børn ikke skal flyttes unødigt.

Alice Sørensen

Palle Fløesvej 22

Hammerum - 7400 Herning

97116087